

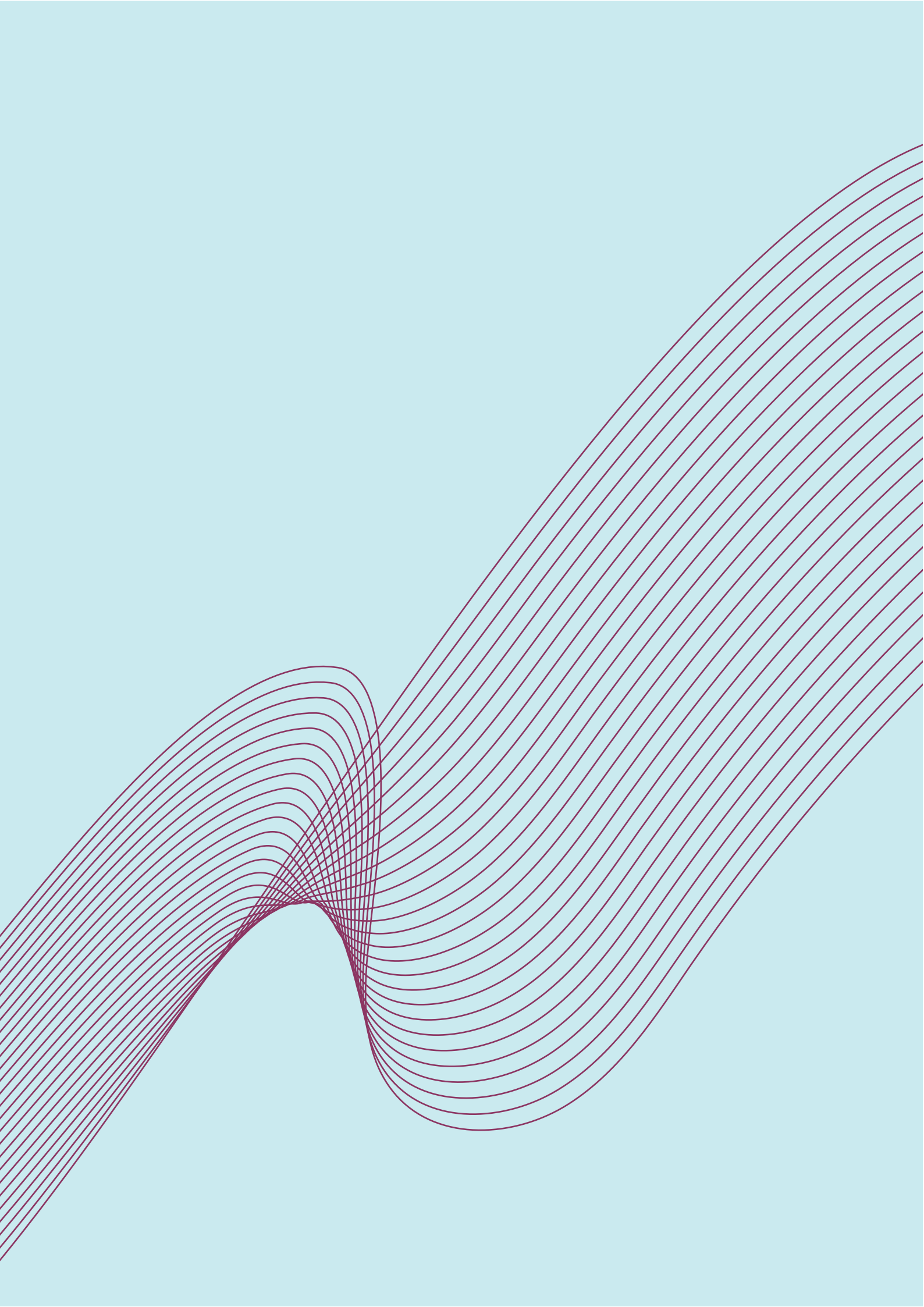
Dato: 28. april 2026

Referat fra strategisk innspillsmøte om kjernekraft (fisjon- og fusjonsenergi)

Innholdsfortegnelse

Introduksjon	4
Markedsmuligheter, næringens ambisjoner og konsekvenser for Norge	5
Norsk leverandørindustri og overføring av kompetanse fra olje, gass og maritim sektor	5
Kjernekraft for maritim framdrift og skipsfart	5
Kraftmarkedsmodellering og energisystemintegrasjon som norsk konkurransefortrinn	6
Energisikkerhet og kraftbalanse i et væravhengig kraftsystem	7
Thorium, lukkede brenselssykluser og dekommisjonering	7
Sentrale forsknings- og innovasjonstema	8
Kompetansebygging, utdanningsprogrammer og rekruttering	8
Reaktorteknologivalg og fokusering av FoUI-innsats	8
Kjernesikkerhet, operasjonell sikkerhet og regulatorisk rammeverk	9
KI og digitalisering i kjernekraftoperasjoner	9
Sosial legitimitet og kunnskapsbygging i befolkningen	10
Fusjonskraft og Norges posisjon i et globalt teknologikappløp	10
Brenselsskjede, avfallshåndtering og dypborehull	11
Tiltak og virkemidler	12
Åpne Forskningsrådets portefølje for kjernekraftforskning	12
Norsk tilknytning til EURATOM	12
Nordisk samarbeid og kompetansebygging gjennom nabolandenes kjernekraftprogrammer	12
Finansieringsmodeller for kjernekraft	13
Kartlegging av eksisterende kompetanse og etablering av en ny nasjonal forskningsreaktor	13

Introduksjon

Dette referatet oppsummerer innspill fra arbeidsmøtet om Kjernekraft i forbindelse med utviklingen av Energi2050-strategien. Møtet ble gjennomført 28. april 2026 og samlet om lag 60 deltakere fra næringsliv, leverandørindustri, forsknings- og innovasjonsmiljøer, universiteter og offentlig sektor.

Formålet med møtet var å samle innspill til hvilke markedsmuligheter som finnes innen kjernekraft (fusjons- og fisjonsenergi), hvilke forsknings- og innovasjonsbehov som bør prioriteres fremover, samt hvilke virkemidler som kan bidra til å utløse potensialet. Referatet oppsummerer innspillene fra møtet, samt skriftlige innspill innsendt i forkant og etterkant av møtet.

Møtet ble innledet med informasjon om Energi2050, strategiprosessen, eksisterende FoUI-strategi¹ innen kjernekraft og perspektiver knyttet til utvikling av fremtidens energisystemer og markeder. Berit Tennbakk, leder for sekretariatet til det regjeringsoppnevnte kjernekraftutvalget², presenterte hovedpunktene fra NOU 2026:4³ Kjernekraft i Norge Fordeler, ulemper og forutsetninger.

Deltakerne ble delt inn i mindre grupper for diskusjon og innspill. Diskusjonene var organisert i to innspillsrunder. Den første innspillsrunden omhandlet markedsmuligheter, næringens ambisjoner og mulige konsekvenser for kunnskaps- og teknologibehovet innen kjernekraft. Den andre innspillsrunden vektla forsknings- og innovasjonsbehov samt hvilke tiltak og virkemidler som er nødvendig for realisering.

¹ Energi21 sitt innspill til Energidepartementet oktober 2024 [Innspill fra Energi21 til Energidepartementet om kunnskapsbehov innen kjernekraft \(fisjons- og fusjonsenergi\)](#)

² [Kjernekraftutvalget](#)

³ [NOU 2026: 4 - regjeringen.no](#)

Markedsmuligheter, næringens ambisjoner og konsekvenser for Norge

Norsk leverandørindustri – muligheter for overføring av kompetanse fra sektorer som olje, gass og maritim sektor

Den norske leverandørindustrien innen olje- og gass, prosessindustri, og skipsfart (maritim sektor) besitter kompetanse som kan være overførbart til kjernekraftprosjekter og utbygging av kjernekraft. Noen sentrale fagområder er: Sveiseteknikk, støp, styresystemer, dokumentasjonssystemer, kvalitetssikring, prosjektledelse og modulfabrikasjon. Det forventes store investeringer i kjernekraft i Europa fremover, og flere trakk frem at dette kan representere markedsmuligheter for norsk leverandørindustri innen utvalgte områder.

Norge har lang erfaring med gjennomføring av store og komplekse prosjekter på kontinentalsokkelen. Dette er en internasjonal anerkjent kompetanse som kan ha en overføringsverdi markeder nasjonalt – og internasjonalt innen kjernekraft.. Sverige og Finland, planlegger omfattende kjernekraftutbygging. De har i liten grad kapasitet innen skipsbygging og mangfold av større leverandører som kan levere til store industriprosjekter. Det er allerede norske leverandører som har startet arbeidet med å kartlegge markedsmuligheter innen kjernekraft. Standardisering og modulfabrikasjon blir trukket frem som nøkkelstrategier for å redusere kostnader og byggetid for nye kjernekraftanlegg. Dette er områder hvor norsk industri har komparative fortrinn.

Kjernekraft som maritim fremdriftsteknologi

Den maritime sektoren står overfor store utfordringer med å kutte utslipp. Det er utfordringer for større fartøy knyttet til nye klimavennlige fremtidsteknologier og brensler som batterielektrisk, hydrogen og hydrogengeriverte brensler som ammoniakk. Disse løsningene har begrensninger i energitetthet og skalerbarhet. Kjernekraft, særlig fjerdegenerasjons reaktorer med lav anrikningsgrad, framstår som et reelt alternativ for større skip.

Norge har fortrinn innen maritim sektor som kan være relevant med tanke på bygging av reaktordrevne skip. Noen fortrinn er:

- en avansert verftsindustri
- sterk maritim sikkerhetskompetanse
- historisk tilknytning til kjernekraftteknologi for maritime formål helt tilbake til 1950-tallet.

- Det pågår allerede forskning på reaktorteknologi som fremdriftsteknologi i skip ved norske universiteter, og næringen viser økende interesse.

Noen utfordringer knyttet til denne type skip er:

- Bemanningskrav og lønnsomhet
Lønnsomheten utfordres av lønnskostnader til mannskap med høy kompetanse
- Fjernovervåking og autonom styring.
Høye lønnskrav hos bemanningen aktualiserer fjernovervåking og autonom styring som parallelle forskningsområder.

Kjernekraft kan også fungere som energikilde for produksjon av karbonfrie alternative drivstofftyper for deler av skipsflåten. Aktuelle drivstofftyper hydrogen og ammoniakk. Høytemperatur kjernekraftreaktorer muliggjør termokjemisk hydrogenproduksjon med vesentlig høyere energieffektivitet enn elektrolyse. Dette kobler kjernekraft og skaper relevans for tungtransport og skipsfart.

Nasjonalt konkurransefortrinn inne modellering av Kraftmarked, energisystem og systemintegrasjon.

Norge har lang og solid kompetanse og kunnskap innen modellering av kraftmarkeder og energisystemer. Modell- og analysekompetansen er direkte relevant for å analysere og studere kjernekraftens rolle i det norske og nordiske energisystemet under ulike scenarier:

- et scenario der Norge bygger kjernekraft
- et scenario der det er nabolandene som videreutvikler kjernekraftanleggene

Det Norske kraftsystemet er tett integrert med Sverige, Finland, Danmark og deler av Europa gjennom transmisjonsnett/- og kabler og sterk markedskobling. Dette medfører at kjernekraftutbygging i nabolandene vil påvirke norske kraftpriser, magasindrift og energisikkerhet uavhengig av nasjonale beslutninger om kjernekraft. Analyser av disse systemeffektene knyttet til disse scenariene er av direkte strategisk verdi.

Sentrale problemstillinger som utgangspunkt for fremtidig simulering og energisystemmodellering er:

- hvordan vil kjernekraft påvirke reguleringen av vannmagasiner og prisdannelse i ulike prisområder
- hvilken verdi gir kjernekraft i form av økt systemtreghet og roterende masse,
- hva betyr det for kraftsystemets robusthet at et væravhengig system får tilgang til stabil grunnlastproduksjon?

Slike analyser er et område der Norske forskningsmiljøer har mulighet til å vinne internasjonale markedsposisjoner og innta lederposisjoner innen energisystemmodellering og simulering.

Energisikkerhet og kraftbalanse i et væravhengig kraftsystem

Det ble trukket frem at det norske kraftsystemet er nær hundre prosent væravhengig, med bakgrunn i energikildene til kraftproduksjonen er vann og vind.. Store vannmagasiner og god hydrologisk kunnskap gir betydelig fleksibilitet, og i de fleste år er Norge netto krafteksportør. Kraftutveksling med naboland bidrar til effektivitet: norsk vannkraftproduksjon kan holdes tilbake når rimelig kraft er tilgjengelig fra utlandet, og magasinene spares til perioder med høyere behov. Noen deltakere utrykte bekymring at fleksibiliteten i det norske kraftsystemet kan svekkes når Sverige og Finland får økt andel variabel kraf produksjon i sitt energisystem.

Brensel til kjernekraft kan kjøpes inn og lagres på kraftverket for mange år i forveien. Dette gir sikkerhet mot avbrudd i forsyningen ved eventuelle kriser som f.eks., geopolitisk press. Dette kan bidra til energisikkerhet, og denne muligheten skiller kjernekraft fra kraftproduksjon basert på kilder som gass og fornybare energiressurser.

Thorium, lukkede brenselssykluser og dekommisjonering

Norge har kjente thoriumforekomster. Norge har ekspertise innen bruk av thorium og bruk av thoriumbasert brensel for lettvannsreaktorer. Denne kompetansen er bygd opp gjennom Halden-reaktoren og har over tid blitt videreutviklet av norske miljøer. Dette representerer en mulighet for eksport. Thorium er kommersielt mindre aktuelt på kort sikt, men blir strategisk mer relevant etter hvert som uranpriser stiger og brenselssikkerhet prioriteres høyere.

Lukkede brenselssykluser, der brukt brensel resirkuleres, er på dagsorden både i Frankrike og USA. En lukket brenselssyklus kan redusere avfallsvolumene med opp mot 90 prosent og forkorte tidshorizonten for farlig radioaktivt avfall fra titusener av år til noen hundre. Dette er av særlig relevans for energisikkerheten på lang sikt.

Dekommisjonering av de norske forskningsreaktorene på Kjeller og i Halden er en prioritert oppgave som må løses uavhengig av fremtidige kjernekraftvedtak. Forventet kostnad for dekommisjonering av de to anleggene er beregnet å ligge på 56-57 milliarder NOK. Kompetansen som bygges opp for dette arbeidet, kan være overførbar til et internasjonalt marked for demontering og opprydning av nukleære anlegg.

Sentrale forsknings- og innovasjonstema

Kompetansebygging, utdanningsprogrammer og rekruttering

Den norske kompetansebasen innen kjernekraft er fragmentert. Det finnes forskningsmiljøer ved institutter og universiteter, men disse er ikke samordnet rundt målet om en eventuell nasjonal satsing på kjernekraft. Kjernekraftutvalgets anbefalinger legger eksplisitt vekt på å bygge utdanning og forskningsmiljøer ved universitetene. Det er stor interesse blant studentene: Kjernekrafttemaer er blant de mest attraktive fordypningsområdene på energistudier ved flere norske universiteter. Tilsvarende interesse ble observert for vindkraft for et tiår siden. Det er viktig å kanalisere og bygge på denne interessen med solide forskningsbaserte studieprogram.

En nøkkelutfordring er at grunnleggende kompetansebygging må være praktisk forankret. Studenter og forskere bør ha tilgang til å teste og utforske reelle problemstillinger i konkrete anlegg. Det kan være en mulighet å få til dette gjennom nordisk samarbeid i Sverige og Finland som har operative kraftverk. Det er også en mulighet gjennom internasjonale FoUI-nettverk. En annen løsning kan være å etablere en ny nasjonal forskningsreaktor. Det er også behov for å tenke bredt og flerfaglig bruk. Kjernefaglig kompetanse og utdanning innen kjernefysikk, kjernekjemi og reaktorteknologi har relevans innen: medisinsk stråling, industri og radiofarmasi.

En bred faglig base innen kjernefysikk og kjernekjemi gir studentene bedre utgangspunkt for et energifelt i endring. Rekruttering og videreutvikling av kompetanse er en løpende utfordring: kandidater med kjernefaglig kompetanse må ha attraktive karriereveier i Norge, ellers vil de søke ut, til andre land og eventuelt mot andre industrier og fagområder i Norge.

Valg av reaktorteknologi og fokus på FoUI-innsats

Et sentralt spørsmål for FoUI-agendaen er hvilke reaktorteknologier Norge bør vektlegge. Det er meningsfullt å skille mellom tre spor:

- konvensjonelle tredjegerasjons trykkvanns- og kokevannreaktorer, som er best dokumenterte, bygges av nabolandene nå og har lavest usikkerhet;
- (2) små modulære reaktorer (SMR), som gir lavere kapitalinvestering per anlegg, men taper stordriftsfordeler og er ennå ikke kommersielt skalert;
- (3) fjerdegenerasjons avanserte reaktorer som saltsmelter, gasskjølte og blykjølte design, med oppløftende, forbedrede egenskaper, men med lengre tidshorisont mot kommersialisering.

Historiske data viser at kostnadsnivået per kilowatttime er vesentlig lavere når reaktorer standardiseres og bygges i en serie, slik det skjer i Sør-Korea og Kina. Valg om hvilken teknologi som er relevant for en norsk kontekst bør tas på grunnlag av analyser av tidslinjer, kostnader og markedssituasjon, og dette er selv et forskningsspørsmål.

Energi21 sitt innspill om teknologi- og kunnskapsbehov inn kjernekraft til Energidepartementet: Gir en systematisk oversikt over kunnskapsbehovet innenfor begge scenarier for norsk kjernekraft. Det poengteres også at kjernekraftprogrammer, i henhold til IAEA, bør planlegges med en forpliktelsehorisont på minst 100 år.

Driftssikkerhet, operasjonell sikkerhet og regulatorisk rammeverk

Sikkerhet innen kjernekraft består av tre søyler:

- vern mot strålingskader på mennesker og miljø (safety),
- beskyttelse mot ondsinnede handlinger (security)
- sikring mot uautorisert bruk av spaltbart materiale (safeguards). Det ble påpekt at Norge har anerkjent kompetanse innen operasjonell sikkerhet for nukleære anlegg, herunder menneskelig-teknologisk samhandling og sikkerhetskultur, fra arbeidet som har pågått i forbindelse med forskningsreaktorene hos IFE på Kjeller og i Halden.

Norges regelverk for kjernekraft (forankret i atomenergiloven og tilknyttede lover), er ikke tilpasset en eventuell framtidig etablering av kjernekraftverk. Det krever parallelt innsats fra både ingeniørfag og jus for å få til utvikling av et norsk sikkerhets- og konsesjonsrammeverk i tråd med IAEA-standarder, samt å sikre integrering med energiloven, plan- og bygningsloven og sikkerhetsloven. Myndighetenes kapasitet til å behandle konsesjonssøknader og føre tilsyn må bygges opp tidlig og kan ikke vente på politiske vedtak. Regulatorisk kompetanse er en utfordring i de fleste vestlige land som vurderer bygging av ny kjernekraft.

KI og digitalisering i kjernekraftoperasjoner

Kunstig intelligens er i rask fremvekst. Dette er et sentralt verktøy i alle faser av kjernekraftens livssyklus: reaktordesign, sikkerhetsanalyse, driftsøkonomi, prediktivt vedlikehold og eventuelt autonom overvåking. Internasjonalt er det stor interesse for å bruke KI til raskere iterativt reaktordesign, offline sikkerhetsanalyse og som beslutningstjeneste under driftsavvik. Nøkkelspørsmål for forsknings- og innovasjonssatsninger er:

- hva er pålitelig bruk av KI i sikkerhetskritiske systemer
- hvordan bør samhandling mellom menneske og KI struktureres under normale og unormale driftsforhold
- kan autonome overvåkingssystemer gjøres tilstrekkelig robuste for maritime reaktorer der bemanningen er minimal?

Erfaringen fra integrerte operasjoner i olje- og gassnæringen, der funksjoner er flyttet fra installasjon til landbaserte kontrollsentre, gir overførbar kunnskap fjernstyrt drift av

kjernekraftverk.

Kombinasjonen av maritime behov (små reaktorer på skip med minimal bemanning), energisikkerhetsbehov (distribuerte reaktorer i avsidesliggende steder) og behovet for KI-kompetanse, gir grunnlag for nasjonal – forskings- og innovasjonsinnsats på et område med rask internasjonal vekst.

Sosial legitimitet og kunnskapsbygging i befolkningen

Utførte opinionsundersøkelser viser høy støtte til kjernekraft i den norske befolkningen, og støtten er noe høyere når begrepet "kjernekraft" brukes framfor "atomkraft". Dette mønsteret ligner situasjonen for vindkraft for et tiår siden, og erfaringene derfra er et advarselssignal: bred folkelig entusiasme kan endre seg raskt når prosjekter materialiserer seg lokalt og preger nærliggende områder. Det generelle kunnskapsnivået om kjernekraft i den norske befolkningen er lavt, herunder grunnleggende forståelse av forskjellen mellom fisjon og fusjon. Det ble påpekt at forskning på sosial legitimitet bør komme høyt på agendaen, og at det allerede er et gap mellom behov og tilgjengelige forskningsmessige ressurser på dette området i Norge.

Sentrale forskningstemaer for sosial legitimitet er:

- hvilke faktorer former den offentlige debatten om kjernekraft i norske medier,
- hva er sammenhengen mellom kunnskapsnivå og holdninger,
- hvilke prosesser fremmer lokal aksept i kommuner med kjernekrafterfaring
- hvordan kan kjernekräfts miljømessige påvirkning sammenliknes med andre energiteknologier på en måte befolkningen finner troverdig?

Areal- og naturinngrep er en dimensjon der kjernekraft historisk har et lavt fotavtrykk, men der systematisk og anerkjent dokumentasjon mangler i en norsk kontekst. Den juridiske og planmessige dimensjonen, inkludert koblingen til kommunestyrenes vedtaksrett, må studeres som del av den samfunnsvitenskapelige forskningen.

Fusjonskraft og Norges posisjon i et globalt teknologikapløp

Fusjonskraft har de senere årene fått økt interesse hos private aktører er i en fase med stadig mer privat teknologiutvikling. Over 50 private selskaper er etablert med til sammen mer enn 10 milliarder dollar i privat kapital investert. Flere av disse selskapene sikter mot pilotering på 2030-tallet. EUROfusion, EUs fusjonsprogram, mottar om lag 70 prosent av EURATOMs totale forskningsbudsjett. Det er viktig å skille klart mellom fisjon og fusjon i offentlig og politisk debatt: fusjon gir ikke langvarig radioaktivt avfall og har ingen spredningsrisiko for spaltbart materiale. Kunnskapsnivået om fusjon er lavt, også blant beslutningstakere.

Norge har kompetanse som er relevant for fusjonsteknologi:

- instrumenteringskunnskap for strålingsutsatte miljøer,
- elektronikk- og systemmiljøer av høy kvalitet

- , verdensledende kompetanse innen forebyggende vedlikehold for store industrianlegg.

Norges naboland i Norden er deltakere i det internasjonale fusjonsprogrammet, og Norges utenforskap fra EURATOM er en barriere også for deltakelse på fusjonssiden. Forskning på hybride fisjon-fusjonssystemer og bruk av fusjonsteknikk til destruksjon av langlivet avfall fra fisjon er ett av områdene i internasjonal fremvekst som er relevante for den nasjonale FoUI-agenda.

Brenselkjede, avfallshåndtering og dype borehull

Norges eksisterende radioaktive avfall fra forskningsreaktorene på Kjeller og i Halden er et håndteringsspørsmål som må løses uavhengig av fremtidige kjernekraftbeslutninger. Avfallsets sammensetning krever nøyaktig karakterisering før man kan velge løsninger. Lagring i dype borehull er et alternativ som bør utredes da norsk boring og brønnteologi fra olje- og gasssektoren kan være relevant for slik lagring. Internasjonalt foregår det pilotstudier der norske forskningsmiljøer er koblet på. Dagens regelverk forbyr eksport av kjernefysisk avfall til sluttlagring i andre land, noe som gjør etablering av nasjonal lagringsinfrastruktur eller endring av regelverket, til en nødvendig del av enhver kjernekraftstrategi.

For fremtidig kjernekraft må hele verdikjeden og livsykluskostnaden, fra vugge til grav, legges til grunn i samfunnsøkonomiske vurderinger. Avfallskostnadene utgjorde historisk en vesentlig undervurdert del av totalbildet i land som bygde kjernekraft på midten av forrige århundre. Forventede kostnader fra dekommisjonering av Kjeller- og Halden-reaktorene er beregnet å koste 56-57 milliarder NOK. Forskning på brenselssikkerhet og brenselkvalifikasjon, herunder utvikling av høyanrikende brensel for avanserte reaktorer, er et område der Halden-miljøets historiske kompetanse gir et brukbart utgangspunkt.

Tiltak og virkemidler

Åpne Forskningsrådets portefølje for kjernekraft (fisjon- og fusjonsenergi)

Forskningsrådets porteføljeplaner har konsekvent utelukket kjernekraftforskning, med et begrenset unntak for maritim sektor. Etter Kjernekræftutvalgets anbefalinger om kompetansebygging er det nødvendig at porteføljeplanen åpner for forskning på kjernekraft generelt, og særlig på kjernekræftsikkerhet. Det bør også være rom for forskning uten brukervedvirkning fra næringslivet på områder der en slik tilknytning ville svekke troverdigheten, dette inkluderer sosial legitimitet, juridiske spørsmål, kostnadsanalyser og risikofordeling. Uavhengig forskning er særlig viktig på et felt med sterke kommersielle interesser på begge sider av debatten.

Norsk tilknytning til EURATOM

Norges tredjelandstatus i EURATOM gjør at norske forskere og institusjoner står utenfor hoveddelen av det europeiske samarbeidet om nukleær forskning og innovasjon. Tre mulige veier pekes på:

1. fullt EURATOM-medlemskap (omstendelig prosess, høy kostnad)
2. , en forhandlet delvis tilknytning med økonomisk støtte til norske prosjektdeltakere
3. , eller øremerkede midler fra Forskningsrådet for å dekke et nettotap ved EURATOM-deltakelse.

Det siste er den raskeste løsningen. EURATOM er også hovedarenaen for europeisk fusjonsforskning, noe som utenforskap til en barriere på tvers av både fisjon og fusjon.

Nordisk samarbeid og kompetansebygging gjennom nabolandenes kjernekræftprogrammer

Sverige og Finland har operative kjernekræftanlegg og store planer om ny utbygging. Dette er en unik «nær-mulighet» for norske forskningsmiljøer og næringslivsaktører til å få praktisk erfaring innen kjernekræftteknologi. Norge kan bidra med sine komparative fortrinn: operasjonell sikkerhetskompetanse, kræftsystemmodellering og erfaring innen prosjektgjennomføring. Norske miljøer kan få erfaringer og både teoretisk og praktisk kunnskap fra operative reaktorer. Konkrete tiltak kan være nordiske forskningsnettverk, utvekslingsprogrammer for studenter og forskere, og felles bruk av infrastruktur. Det nordiske sporet er også nevnt av kjernekræftutvalget som en strategi for gradvis å bygge kompetanse inntil Norge eventuelt selv fatter beslutning om utbygging.

Finansieringsmodeller for kjernekraft

Kjernekraft har lave marginalkostnader og høye faste kapitalinvesteringer. Det betyr at kraftmarkedet, som priser kraft på marginalt prinsipp, ikke alene gir tilstrekkelig insentiv for utbygging. Den finansielle risikoen er ikke primært teknisk, men politisk: lange byggetider og politikk-avhengige prosesser gjør private investorer forsiktige. I Sverige diskuteres statlige lånegarantier på opptil 75 prosent av byggekostnadene. Norsk olje- og gassmodell for skatt, som effektivt deler risiko mellom stat og næring, er trukket fram som en mulig analog. Forskning på finansieringsmodeller bør inkludere:

- vurdering av ulike internasjonale modeller
- analyse av eierstruktur (privat, statlig eller miks)
- konsekvenser for kraftprisene i det norske markedet.

Kjernekraft gir kun mening dersom det bygges i betydelig omfang. Investeringer av en slik størrelsesorden krever et grundig politisk og samfunnsøkonomisk beslutningsgrunnlag.

Kartlegging av eksisterende kompetanse og etablering av en ny nasjonal forskningsreaktor

Det første konkrete steget mot en nasjonal kjernekraftutbygging er en systematisk kartlegging av eksisterende kompetanse ved norske institutter, universiteter og næringslivsaktører. Kartleggingen bør dekke teknisk, juridisk og samfunnsvitenskapelig kompetanse, og kunne ut i et veikart for kompetansebygging med identifiserte gap, studieprogram og rekrutteringsmål. Tett kobling mellom utdanning og forskning er avgjørende for at nye studieprogram skal være faglig forankret.

Det ble foreslått å etablere en ny forskningsreaktor i Halden, eventuelt som et nordisk eller europeisk fellesprosjekt. Haldenreaktoren, som ble stengt i 2018–2019, hadde et anerkjent miljø for brensel-forskning og human factors-forskning. En ny reaktor kunne muliggjøre brenselkvalifikasjon for nye reaktortyper og gi norske ingeniører praktisk reaktordriftserfaring. Et slikt initiativ vil kreve kartlegging av interesse blant internasjonale aktører, samt et bredt faglig og politisk grunnlag.

Energi2050
Besøksadresse: Drammensveien 288
Postboks 564
1327 Lysaker

Telefon: 22 03 70 00
Telefaks: 22 03 70 01

sekretariat@energi2050.forskningsradet.no
<https://www.forskningsradet.no/energi-2050/>

Publikasjonen kan lastes ned fra
<https://www.forskningsradet.no/energi-2050/>

Design: ANTI
Foto/ill. omslagsside: xxx

ISBN 978-82-12-fyll ut (xxxx-x) (trykksak)
ISBN 978-82-12- fyll ut (xxxx-x) (pdf)

